

rem? Quoniam, inquit, gravissimum est tali servire Hero; si enim tu qui Herus es, & neminem times, non relaxationem Natura præbes, sed eundo mingis, si obtigerit me servum tuum ad aliquod mitti ministerium, & inter eundum tale quid natura exigat, necesse omnino fuerit (turpe quidem dictu) currendo cacare. Et Xanthus, Hoc te turbat? Rationem tibi quia sic feci, reddam; Stanti mihi Sol perussisset caput, & pedes torridum terræ Solum, & urina acrimonia olfactam offendisset. Et Æsopus, Vadè igitur, persuasisti mihi. Postquam autem usque ad domum Xanthi profecti sunt; Xanthus jubens Æsopum manere ante vestibulum, quoniam elegantiusculam sibi uxorem noverat, neque illicò debere talem turpitudinem illi ostendi, antequàm aliquis illi urbaniora diceret: Ipse ingressus dixit, Domina, non etiam posthac rejecies ministerium quod tibi mea pedisseque præstant; Jam enim ego Puerum tibi emi, in quo videbis pulchritudinem qualem nunquam vidisti, qui & jam ante vestibulum stat. Famulæ Xanthi vera existimantes quæ dicta fuerant inter se non mediocri gaudio contendebant, cuinam ipsarum Sponsus destinatus sit. Xanthus interea novam mancipium intus vocari iussit, una ex illis magis accelerans, & ut arrhabonem, mandatam arripiens Æsopum foris quæsit, & non inventum, nomine vocavit; cui Æsopus confestim, Coram, quem quæritis adsum. Ancilla autem stupefacta; Tune, inquit, es Æsopus? Et ille, Æsopus sum. Ne ingrediaris, dixit Ancilla, sin facies, omnes illico fugiemus: Illa hæc dicente, egreditur & altera Ancilla, ac ut Æsopum vidit, Cædatur tua, dixit, facies, & ingredi, sed ne appropinques mihi.

Æsopus autem ingressus stetit coram Domina, quæ ut eum vidisset, oculos avergens ad virum, Undè hoc monstrum mihi attulisti, dixit, abjice ipsum à facie mea: Et Xanthus, Satis tibi domina, Ne nimium mordaciter succenseas servo meo: Et illa, Videris mihi Xanthe jam me odisse, & causam quærere uxorem ducendi alteram, & forsan dum pudebat tibi apertè mihi dicere, Discede à Domo mea, Canicitem hunc apportasti, ut ejus ægrè latura ministerium, à Domo tua fugiam; Retribuas igitur mihi Dotem meam, ut abscedam.

Hæc quum Xanthus audivisset, Æsopum objurgavit, quod nullum Responsum Uxori dedit, quum inter eundum in Itinere faceta quædam de mictu locutus fuerat: Æsopus tandem iracundà protulit, Projice ipsam in Barathrum. Cui Xanthus, Tace scelus! An nescis me illam ut meipsum amare? Et Æsopus, Pulchrè sapientiam profiteris, An Philosophus amat mulierculam? & ille, Admodum quidem; Ad quæ Æsopus pulsato pede exclamavit, Xanthus Philosophus Uxorius est; Et versus deinde ad dominam, ait, Tu velles, O Domina, quod Dominus meus emisset tibi servum Juvenem, bono habitu, & vigentem, qui te nudam in Balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus mariti. O Euripides, ut veneror te & aureum os tuum talia dicentem; multi sunt impetus fluctuum marinorum, multi fluminum & Ignis calidi flatus; Dura est res paupertas, & Dura alia Infinita, tamen nihil æquè durum ut mulier mala. Tu verò Domina, Philosophi quum sis Uxor, serviri tibi noli à venustis adolescentulis, nè quo pacto contumeliam aliquam viro tuo inflixeris.

Xanthi Uxor quum hæc audisset, & nihil contradicere potuisset: Unde secum aiebat, Vir meus pulchritudinem hanc venatus est; Nihilominus quamvis fordissimè se gerit, & loquax nebulo est, & facetus, Reconciliabor ei: Tum Xanthus, Æsope, reconciliata est tibi tua Hera; Et Æsopus, Ironicè loquens, Magna est res, inquit, placare mulierem. Et Xanthus, Cave, posthac ut taceas, emi etenim te ad serviendum, non ad contradicendum.

Postera Die Xanthus, Æsopo sequi iussu, ad hortum quendam ivit, empturus olera; Quum vero Olitor fasciculum olerum messuisset, Æsopus in manum accipit, & Xantho soluturo Hortulano Pecuniam; Pace, inquit Hortulanus, tua, Domine, Problema unum à te desidero: Et Xanthus, Quidnam est? Tum ille; Quenam est Causa quod quæ à me plantantur olera, quamvis & diligenter fodiantur, & quotidie irrigantur, tardum tamen accipiunt Incrementum, quum illa quibus sponta-